DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)
21. november 1989 *

I sag C-244/88,

Usines coopératives de déshydratation du Vexin m.fl., ved advokat P. Dibout, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat J. Loesch, 8, rue Zithe,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent D. Sorasio som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, medlem af Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-centret, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens forordning nr. 1910/88 af 30. juni 1988 om suspension af forudfastsættelsen af støtten for tørret foder (EFT L 168, s. 111),

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden Sir Gordon Slynn, dommerne R. Joliet og G. C. Rodríguez Iglesias,

generaladvokat: G. Tesauro
justitssekretær: J.-G. Giraud

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 14. juni 1989,

* Processprog: fransk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 26. september 1989,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 1. september 1988, har Usines coopératives de déshydratation du Vexin og otte andre producenter af tørret foder (herefter benævnt »sagsøgerne«) i medfør af EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens forordning nr. 1910/88 af 30. juni 1988 om suspension af forudfastsættelsen af støtten for tørret foder (EFT L 168, s. 111).

2 Den 28., 29. og 30. juni 1988 havde sagsøgerne ansøgt det franske interventionsorgan SIDO (Société interprofessionnelle des oléagineux protéagineux et cultures textiles) om forudfastsættelsesattester for støtte til forskellige partier tørret foder.

3 I medfør af artikel 9 i Kommissionens forordning nr. 1528/78 af 30. juni 1978 om gennemførelsesbestemmelser for støtteordningen for tørret foder (EFT L 179, s. 10), som ændret ved forordning nr. 3074/78 af 21. december 1978 (EFT L 367, s. 1), skulle attesterne udstedes den tredje arbejdsdag efter datoen for indgivelsen af ansøgningerne, det vil sige henholdsvis fredag den 1. juli, mandag den 4. juli og tirsdag den 5. juli 1988, såfremt der ikke blev truffet særlige foranstaltninger inden for denne periode.

4 Inden for perioden udstedte Kommissionen den anfægtede forordning, i medfør af hvilken den suspenderede forudfastsættelsen af støtten i perioden 1.-7. juli 1988. Kommissionen traf denne foranstaltning, fordi den mente, at de ansøgninger om forudfastsættelse, som var blevet indgivet den 28., 29. og 30. juni 1988, omhandlede unormalt store mængder. Dette skyldtes ifølge Kommissionen, at producen-

terne ønskede at udnytte det for juni gældende støttebeløb, idet man på grundlag af en stærk stigning i verdensmarkedspriserne på tørret foder måtte påregne en betragtelig nedsættelse af støttebeløbet i juli måned. Støttebeløbet blev da også faktisk nedsat i det følgende.

5 På grundlag af den anfægtede forordning afviste SIDO de ansøgninger om forudfastsættelsesattester, som sagsøgerne havde indgivet.

6 Sagsøgerne har anfægtet SIDO's afgørelser for tribunal administratif de Paris. Sideløbende hermed har de ved Domstolen anlagt nærværende sag til annullation af den forordning, hvormed forudfastsættelsen blev suspenderet.

7 Kommissionen har påstået sagen afvist i medfør af procesreglementets artikel 91, stk. 1, uden at Domstolen indleder behandlingen af realiteten.

8 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder, de regler, der finder anvendelse i sagen, samt parternes anbringender og argumenter, henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

9 Til støtte for sin afvisningspåstand har Kommissionen gjort gældende, at den anfægtede forordning ikke berører sagsøgerne individuelt, jfr. EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2. Forordningen har ikke kun haft retsvirkninger i forhold til de virksomheder, hvis ansøgninger verserede, da suspensionen indtrådte, men også i forhold til alle andre, som havde kunnet indgive ansøgning, mens suspensionen af forudfastsættelsen var gældende. De sidstnævnte virksomheder kunne imidlertid ikke identificeres på det tidspunkt, da forordningen blev vedtaget. Forordningen er således en almengyldig retsakt.

10 Sagsøgerne har erkendt, at forordningen også havde kunnet finde anvendelse på ansøgninger om forudfastsættelsesattester, som var blevet indgivet i perioden fra 1. til 7. juli 1988. Det var imidlertid ikke for at afskære sådanne ansøgninger, at Kommissionen udstedte forordningen. Hvis man nemlig antager, at der faktisk var blevet indgivet ansøgninger i suspensionsperioden, kunne disse ikke have haft nogen spekulativ karakter, eftersom støttebeløbet var blevet stærkt nedsat straks i begyndelsen af juli måned. Tværtimod blev forordningen alene vedtaget for at hindre udstedelse af de forudfastsættelsesattester, som sagsøgerne har ansøgt om, idet Kommissionen fandt dem indgivet i spekulationsøjemed. Den anfægtede forordning havde således til formål at regulere retsstillingen for en snævert afgrænset personkreds, nemlig de firmaer, hvis ansøgninger om forudfastsættelsesattester verserede på det tidspunkt, da suspensionen indtrådte.

11 Det bemærkes, at efter Traktatens artikel 173, stk. 2, kan fysiske og juridiske personer anlægge sag til annullation af en forordning på den betingelse, at forordningen reelt udgør en beslutning, der berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt.

12 Det skal endvidere fremhæves, at en forordning om suspension af forudfastsættelse ikke alene vedrører de ansøgninger, der verserer på det tidspunkt, da suspensionen indtræder, men også de ansøgninger, som indgives i suspensionsperioden (dom af 25. marts 1982, Moksel, præmis 17, sag 45/81, Sml. s. 1129; dom af 27. oktober 1983, De beste boter, præmis 16, sag 276/82, Sml. s. 3331). I nærværende tilfælde var det ikke udelukket, at der kunne indgives ansøgninger om forudfastsættelse i suspensionsperioden. Frygten for en ny nedsættelse af støttebeløbet i august måned kunne nemlig foranledige producenterne til at indgive ansøgninger om forudfastsættelsesattester allerede fra begyndelsen af juli måned. Hvis det nemlig, som sagsøgerne hævder, kun havde været Kommissionens hensigt at forhindre udstedelsen af de forudfastsættelsesattester, hvorom ansøgning var blevet indgivet, kunne den have begrænset sig til at suspendere forudfastsættelsen for perioden 1.-5. juli i stedet for at suspendere den fra den 1. til den 7. juli, som den gjorde.

13 Det må derfor konkluderes, at den anfægtede forordning finder anvendelse på objektivt beskrevne situationer, og at den har retsvirkninger for en abstrakt omhandlet personkreds. Der er således tale om en almengyldig retsakt, jfr. Traktatens artikel 189, stk. 2, der ikke berører sagsøgerne individuelt i Traktatens artikel 173, stk. 2's forstand.

14 Det følger af det anførte, at sagen skal afvises.

Sagens omkostninger

15 I medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der tager sagen, til at afholde sagens omkostninger. Da sagsøgerne ikke har fået medhold, afholder de solidarisk sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og betemmer

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgerne betaler sagens omkostninger in solidum.

Slynn Joliet Rodríguez Iglesias

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. november 1989.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

Sir Gordon Slynn
Formand for Første Afdeling